

Да, ја сам тај што продаје бубрег. Морам. Иде септембар, деца треба да пођу у школу, исекли су струју, тужила ме електродистрибуција, осудили ме да платим, нисам имао, па судија одрезао затвор. Позајмио сам паре од зеленаша, платио струју, морам да вратим, јер је дуг са камтом све већи. Знам да је бесплатно школовање, али ипак кошта. У почетку сам продавао крв али није дуго трајало. Двадесет евра по боци. Два пута сам тако па ме после одбили, кажу малокрван. А био сам добровољни давалац, дао сам је преко педесет пута. Па кад дам, онда нас послуже сендвичима и соковима, а ови сад ништа. Узмем паре па купим хлеб и шећер да деца имају шта да једу. За мене није важно.

Без посла сам. Нема га, ни оног најслабије плаћеног. Некад у оној старој СФРЈ сам радио на норму као металостругар. Победио на савезном такмичењу. Имао сам већу плату него директор. Директори се сад зову менаџери. Онај први што нас је купио није био лош. Примали смо минималце, додуше нередовно, а кад смо се побунили послао је приватно обезбеђење па смо се потукли са њима. Да смо знали шта нас чека ћутали би и трпели. Други нас је одмах све отпустио. Жалили смо се синдикату и држави, кажу да је све урађено по закону. Тако сам се нашао на улици, жена такође. Умрла је после пар месеци. Срце, рекли су. Никада пре није боловала од срца.

Ноћу излазим па претурам по контејнерима. Срамота ме по дану. Срамота ме је и ноћу, али немају деца шта да једу. Хвала Богу, одлични су ученици, све петице. Некад сам тако стварно могао да нас лепо нахраним. Бацали су људи и сухомеснато и полупоједно пиле, флаше у којима је још било кока коле и сокова. Сада има само побуђавелог хлеба. Ја то буђаво проберам, поједем, па оно што није буђаво дам деци. У почетку ми је било мука, сад сам навикао, постао отпоран, јер у буђи има пеницилина. Социјалну помоћ некад примимо, некад не. Траје још краће него пре, јер су и то смањили, а све је поскупело. Због кризе кажу.

Знам да ће нам бити боље кад нас приме у Европску унију. Уосталом гласао сам за странку која нас сигурно води у Европу. Док нису дошли на власт био сам на улици, протествоао, дувао у пиштаљке, јуришао на кордоне. И сад сам на улици, али разлика је у томе што онда нисам имао јасну европску перспективу, а сад имам. Ето још годину, две па ће нас примити у европску породицу. Ма знају боље ови наши кад ће да нас приме, него странци. Зато ћу опет да гласам за њих. А кад уђемо у Европу, тамо је све сређено. Зна се цена за све. Продаћу коштану срж из грудне и обе бутне кости. Па кад се од тих пара мало прехраним опет ће крв да ми ваља, па ћу и њу да продајем, али сада по европским ценама. Тако ћемо ја и деца да живимо живот достојан човека.

А дотле? Па дотле су ту приступни фондови. Европа као што сви знамо подржава права мањина, а у Европи једино у Србији има губаваца, значи да је у питању угрожена мањина. Ако будем имао среће да огубавим добијаћу и ја из тих фондова. Верујем без трунке сумње да ће се наша социјално одговорна власт изборити за специјалне повластице и примања из специјалних европских фондова за све губаве Србе. Тако ћемо ми српски губавци да живимо живот достојан човека чак пре него што уђемо у Европу. Остали нека се стрпе још годину, две или нека и они огубаве. Ако до тада не будемо у Европи бар ћемо имати нове изборе. И као што рекох, макар губав, опет ћу да гласам за ове наше.